

HOOFDSTUK 1

HET HEDEN

Het Domein van Amerleef

April doet wat hij wil. Dat gezegde blijkt weer eens zo waar, al wil menigeen daar niet aan. De temperatuur is van twintig graden vorige week plotseling gekelderd naar een schamele acht graden. Op 20 april notabene. De voorjaarsbloeiers lijken zelfs last te hebben van de kou. De viooltjes, die ik zo zorgvuldig in de plantenbakken voor de ramen rondom mijn hotel heb gepoot, steken krachtig hun bloemetjes omhoog, alsof ze troostend willen zeggen dat dit maar een dipje is. Het komt wel weer goed! En dat mag dan ook wel, besluit ik, terwijl ik rillend en ook nog eens met een diepe zucht de thermostaat net weer een tikje hoger zet. Het is koud en guur en als ik ergens een hekel aan heb, is dat binnen aan het werk zijn en het dan koud hebben.

Dat is armoede, hoor ik mijn moeder zo weer zeggen. Valse zuinigheid. Je kunt beter op andere zaken bezuinigen, dan op warmte. Want als je het koud hebt, moet je lichaam veel te hard werken om weer op temperatuur te komen. En de energie die dat kost, kun je

ook aan andere zaken besteden. In jouw geval heb je nog genoeg liggen waarop je wat energie zou kunnen loslaten... Die armoede beperk ik dan wel tot de bovenverdieping, waar ik alvast ingetrokken ben. Nou, eigenlijk is dat een heel groot woord: ik heb mijn klusjesman gevraagd van drie kamers een grote kamer te maken en toen dat klaar was heb ik daar alles opgeruimd, heb er mijn bed, de linnenkast, een bank, een stoel en mijn tweepersoons eethoek neergezet en ik heb gezorgd dat ik tv en internet heb. Daar, in die kamer, brandt de kachel. In mijn badkamer is het koud. Daar blijft de deur voorlopig dicht. De verwarming mag daar alleen aan als ik douche. De vier hotelkamers, die zich samen met de eetzaal en de keuken en de grotere opslagruimtes beneden bevinden, zijn al wel warm. Al die wild groeiende struiken rondom het hotel helpen vast mee de warmte vast te houden, bedenk ik me grinnikend. Dat is het addertje onder het gras van mijn mooie hotel. Onkruid en achterstallig onderhoud. De achterkant heeft nog heel veel TLC nodig. Veel liefde, zorg en aandacht. Zaken, waar ik nu nog geen tijd voor heb. Daar gaat verandering in komen. Ik heb een bedrijf gevonden dat doet aan tuinonderhoud voor bedrijven. Die zeggen op hun website dat ze van iedere woestenij iets moois kunnen maken. Het telefoonnummer van dat bedrijf heb ik opgeschreven en dat hangt nu op het prikbord van mijn kantoor. Dat ga ik deze zomer wel

aanpakken. Nu ligt mijn mooie hotel er nog eenzaam en verlaten en koud bij. Of in ieder geval op sommige stukken maar een beetje op een aangename temperatuur. Goed om in te werken. Voor een koukleum als ik is al gauw iets te koud. De gedachte aan mijn leven voor dit hotel komt zo weer naar boven: Mallorca met 28 graden en een zacht briesje. Waarom ben ik daar geen hotel gestart? Maar goed, het is niet anders. Dit kwam tien weken geleden op mijn pad en een gegeven paard moet je niet in de mond kijken. Toch? Vooral niet wanneer zo'n geweldige aanbieding zich voordoet op het moment dat je dat heel dringend nodig hebt. Volhouden dus maar. Ik ben nu zes weken als een bezetene aan het werk en ik begin zowaar aan de kou te wennen. En weet je: eens houdt die regen op! Dan ligt er midden in het voorjaar geen sneeuw meer, maar wordt het zonnig en warm. Maar zover zijn we dus nog niet. Maar het is wel balen, dit weer. Bovendien is dit weer niet bevorderlijk voor de klandizie. Ook al heb ik nog een paar dagen de tijd; een zonnetje werkt beter voor wat komen gaat. Het is duidelijk tijd voor beter weer. Vooral ook tijd voor vrolijkheid en optimisme. En daar ga ik alles wat mogelijk is voor doen, reken maar! Ik ben niet voor niets een rasoptimist. Mij krijg je niet klein met een klein beetje regen en wind.

De postbode heeft me vandaag mijn visitekaartjes gebracht. Weer een stapje verder in het proces naar wat komen gaat. Ik pak een kaartje en bekijk het eens goed. Daar staat het: Marjan Domein: eigenaresse van hotel 'Het Domein van Amerleef'. Eigenlijk had er ook nog receptioniste, kok, gastvrouw en schoonmaakster bij moeten staan, maar soit, dat denk ik er zelf maar bij. Ik leg een deel van de kaartjes in de lade achter de receptie en ik steek er een aantal in de visitekaartjeshouder. Dan wrijf ik nogmaals mijn handen over elkaar. Ze worden al iets warmer. Bovendien ligt er nog genoeg werk op me te wachten, maar ik denk eerst maar eens over een kop koffie om ook van binnen wat warmer worden. Met koude handen en voeten kun je niet aanpakken. Eerst opwarmen, dan verder. Die paar minuten kan ik nog wel missen. Ik loop terug naar mijn kantoortje dat achter de receptiebalie ligt en ga op de grote bureaustoel zitten met mijn handen voor het kacheltje. De warmte van het straalkacheltje maakt me zelfs een beetje loom, maar de koffie die op me staat te wachten houdt me bij de les. Het is tot nu toe...